

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
FOUR NIGHTS WITH THE DUKE

Copyright Eloisa James, Inc. © 2015

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01912-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Četiri noći sa vojvodom

Eloiza Džejms

Prevela Branislava Maoduš

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2017.

Za predivnu spisateljicu Ketu Maksvel, koja mi je kazivala priče o žalosti strastvenih arapskih konja za voljenima, a zatim mi poslala fotografiju gde jaše prelepog pastuva što je postao model za Džafira.

I mom suprugu, Alesandru, jer u meni budi radost koju delim sa čitaocima.

Prolog

Proleće 1787.

Muzički recital

Gradska rezidencija vojvode od Vilijersa

Emilija Gvendolin Karington već u petnaestoj godini imala je prilično jasnu sliku kako pakao izgleda. Miju je guvernanta naučila sve o Danteovih devet paklenih krugova.

U njenom prvom krugu bio je izlazak u društvo u petnaestoj godini pod okriljem unajmljene pratilje, jer joj je majka bila mrtva. U drugom ju je čekalo daleko gore poniženje: njen šarmantni obudoveli otac upustio se u vatrenu ljubavnu avanturu s udatom vojvotkinjom, za koju su svi u otmenom svetu znali.

U toku prošle godine, ili otprilike tada, sišla je u treći krug, kad se, protivno zdravom razumu, očajnički zaljubila u Vandera, sina te vojvotkinje. Bio je najosećajniji i najinteligentniji momak na svetu (ili je bar tako Mija mislila). I bio je lep, sa licem koje je podsećalo na kamene anđele koji čuvaju dečje grobove.

Preostali krugovi pakla? Svih šest?

Vrlo brzo su počeli, jedan za drugim, da joj se otkrivaju. Mija je preklinjala oca da odu na koncert kod Vilijersovih u nadi da će tamo zateći predmet svog obožavanja, Evandera Septimusa Brodija, budućeg vojvodu od Pindara. To joj se činilo verovatnim naročito zato što je najstariji sin vojvode od Vilijersa, Tobajas, bio Vanderov najbolji prijatelj.

Ispostavilo se da je kuća zaista bila prepuna dečaka pristiglih sa Itona za praznike i među tom hordom bio je i Vander, koji ju je grubo ignorisao.

Miji to nije smetalo: nju je ispunjavalo i to da ga obožava izdaleka. Za nju je bio suviše nalik na božanstvo.

A i nije baš obasipao pažnjom neku drugu devojkicu. On i ostali momci iz Itona ispijali su brendi, premda još nije bilo podne, glasno psovali i uopšteno se pretvarali da su stariji od petnaest godina. Mija se naposletku povukla u biblioteku, mirnu prostoriju sa zidovima obloženim knjigama.

Pretraživala je police u potrazi za nečim nalik na njen omiljeni roman, *Love in Excess* spisateljice Elajze Hejvud, kad je, na svoj užas, čula kako se biblioteci približavaju glasovi dečaka. Još gore, vrlo brzo shvatila je da su to glasovi Vandera i njegovog druga Tobajasa, koji je, činilo se, sebe ovih dana zvao Torn.

Biblioteka se nalazila na kraju hodnika, što je značilo da nije imala kuda da beži. Uspaničena, Mija je jurnula iza sofe i spustila se što je niže mogla. Tek tad je shvatila da je ušla u konačni i najdublji krug pakla.

Dečaci su raspravljali o nekoj ljubavnoj pesmi.

I to ne bilo kojoj.

Raspravljali su o *Ljubavnoj pesmi o E. Septimusu Brodiju* – drugim rečima pesmi posvećenoj Vanderu – koju je sama Mija napisala. I u koju je izlila srce, ljubav i suze.

Nije bila naročito dobra; nijedna njena pesma nije bila dobra.

Ipak, bila je to njena pesma i trebalo je da se nalazi na njenom stolu kod kuće. Svakako nije trebalo da ide od ruke do ruke na koncertu. I nipošto nije trebalo da dospe u ruke dečaka o kom je pisala.

Čak i usred naleta mučnine, Mija je pretpostavila šta se desilo. Njen otac je pronašao pesmu i zaključio da bi bilo zabavno podeliti je sa ljubavnicom, a ona ju je zatim podelila sa sinom. Mija je bila prava budala što je tako naslovila pesmu.

Bar se Vander nije grohotom smejaio, verovatno zato što nije mogao da je razume. On i Torn teško da su bili književni tipovi, ako jedan petnaestogodišnji dečak to uopšte može da bude.

„Pretpostavljaš li da je onaj deo o *zraku mesečine što more ljubi* nekakva aluzija?“, upitao je Torn.

Mija je zakolotala očima. Kakva smešna pretpostavka. On verovatno još pomera usne kad čita.

„Mislim da nije“, odgovorio je Vander prilično nesigurno. „Bacimo je u vatru. Ne želim da je neko vidi.“

Četiri noći sa vojvodom

Nije stigla ni da odahne od olakšanja kad je čula topot čizama i glas još jednog dečaka: „Svuda sam vas tražio. Jedan od Vilijersovih blizanaca upravo je povratio od nervoze. *Zaudara dole!*“

„Ne mogu da dokučim zašto si nas tražio, Truli“, izjavio je Vander iznenada, zazvučavši kao budući vojvoda. „Prošle nedelje smo ti rekli da ne želimo da imamo nikakve veze sa tobom.“

„Dodavola, nema potrebe da budeš tako grub“, odgovorio je dečak ni najmanje pogođen ovim odbijanjem. „Šta to imaš?“ Na Mijin užas, pitanje su pratili zvuk šuškanja i cepanja papira.

Da je Dante smislio i deseti krug pakla, on bi ovako izgledao. Fransis Oukenrot* je bio dečak pokvaren baš u onoj meri kako mu je i ime govorilo. Srela ga je dva puta na kućnim prijemima na koje ju je otac vukao. Bio je to uzajamni prezir na prvi pogled.

„Ljubavna pesma“, povikao je, očigledno oduševljen. „Nemoj mi reći da si se upustio u vezu s operskom igračicom sa sklonošću ka književnosti. Direktor škole napraviće strune od tvojih creva.“

„Daj mi to“, zarezao je Vander.

Ali mu je Oukenrot po svemu sudeći izmakao. „Sunce ti žarko, ovo je pravo smeće!“ Prasnuo je u sve glasnije, štetkav smeh. Usledio je još jedan udarac. „O, zaboga, ostavi se toga i pusti me da čitam. Prekasno je da sad sakriješ svoju malu tajnu. Čovek bi pomislio da ćeš se postideti.“

Mija je stavila jastuk sa sofe preko lica i u sebi zaječala. Želela je da umre, da propadne u zemlju.

„*Luda sam od ljubavi*“, recitovao je Oukenrot piskavim falsetom. „Znaš, mogu da je vidim na pozornici. Jesi li se motao oko zadnjih vrata pozorišta Druri Lejn?“

„Zaista je čaknuta“, rekao je Torn. „Kome bi se mogao dopasti znojavi, smrdljivi momak kao što si ti?“

„Ti si samo ljubomoran“, odgovorio je Vander. „Morala bi načisto pomeriti pameću, pa da pogleda u tebe. Ili Trulog.“

„I, ko je lujka?“, upitao je Oukenrot, a papir je zašuštao kad je okrenuo list. „Emilija *Karington*? Misliš ćerka onog što...“

„Nemoj“, upozorio ga je Vander iznenada pretećim glasom.

Nastupio je značajan trenutak tišine. „Dobro. Vratiću se ovom književnom remek-delu. *Niko moju muku ne zna*“, čitao je pišteći još višim glasom.

* *Rot* – trunuti; *rotten* – pokvaren, podmukao, truo. (Prim. prev.)

„Dopada mi se ovaj deo o *zraku mesečine što more ljubi*. Očigledno je da ti imaš zrak mesečine, a ona je more.“ Ponovo se zasmejao štekativim grohotom. Jecaj joj se podigao u grudima i toliko je snažno pritiskao da je osetila oštar bol u grudnoj kosti.

„Pravi si kreten“, kazao je Torn. „Koliko godina ta devojka uopšte ima?“

„Koliko i ja“, odgovorio je Vander. „Petnaest.“

„U *mojim si se snovima ženio mnome*“, čitao je Oukenrot početak sledeće strofe. Suza je kliznula Miji niz obraz. „*Tvoja lepota me opija*.“

Oukenrot je huknuo. Vander je zaječao.

Čula je snažan udarac dlanom, a zatim je Torn rekao: „Posmatraj to na ovaj način, bar si uspeo da šarmiraš devojku koja zna ponešto o brendiju.“

„Ali ne onoliko koliko ti znaš o njemu nakon prethodne noći!“, odgovorio je Vander.

Sva je prilika bila da su svi oni bili pijanice. Miji je guvernanta ispričala da dečaci koji se pretvaraju da su muškarci piju previše.

Oukenrot je bio neumoljiv; prosto nije želeo da umukne: „*Moja soba je puna mesečine, a tvoje oči su kao biseri*. Misliš li da zove te tvoje biserne oči u svoju mesečinom obasjanu sobu?“

„Morao bih da napipavam put“, rekao je Vander, a Mija je čula smeh u njegovom glasu. „Niko ne bi mogao da gleda bisernim očima.“

Mija je i nevoljno usnama oblikovala psovku koju se ne bi usudila da izgovori naglas.

Oukenrot je zviznuo. „Biseri? Znaš o kakvim ona biserima zapravo govori, zar ne? Biserne kapi! Biserni napici, kako smo ih zvali na prvoj godini. Ne – nisu li to bili biserni strastveni napici? Tako nešto. Kako bilo, ovo je prva pesma koju sam pročitao što govori o ljubavnom kremu!“

Iznenada su se sva trojica počela histerično smeјati.

„Ljubavni krem?“ Mija nije imala predstavu šta to znači, ali je instinktivno znala da je to nešto odvratno. Dečaci su po prirodi bili odvratni; na trenutak je to zaboravila dok je čeznula za Vanderom. Dok je još mislila da je on božansko biće.

U stvarnosti je on bio bezdušna svinja.

„Nisi joj se valjda zavukao pod suknju?“ Činilo se da Oukenrota ova mogućnost uveseljava. „Njen otac mogao bi da iskoristi ovaj stih u kom kaže da je *izgubljena u tvojoj milini* i primora te da je zaprosiš.“

„Nikad!“, Vander je zvučao toliko zgroženo da je ova reč kliznula preko Mije poput zmije. „Pomalo je čudno pomisliti da ona oseća požudu prema

Četiri noći sa vojvodom

meni. Kakva to petnaestogodišnjakinja razmišlja na takav način? A opet, ona je na svog oca.“

Mija jedva da je mogla da diše jer se trudila da bez glasa jeca. Predstavio ju je kao odbojnu, rekao da ona oseća požudu prema njemu. A uopšte nije bilo tako. Ona nije bila takva.

„Jesi li ikad primetio da zuri u tebe iz čoškova?“, upitao je Torn. „Jer evo odve kaže: *Kao ptica što čitavu noć u mesec gleda, ja gledam u tebe.*“

„Kao ptica, ili rajska ptica?“, ubacio je Oukerot. „Možda može da se predstavi kao načitana bludnica. Jedan suveren za pesmu, dva za znate već šta.“

„Sve što mogu da kažem jeste da je očajna pesnikinja“, kazao je Vander. „Čak i ja znam da bi pesme trebalo da se rimuju.“

Kakav idiot. Mija je drhtavo udahнула. Morala je da pobegne. Prosto nije mogla ovo više da podnese.“

„Mislim da bi trebalo da je uramiš“, rekao je Torn, „jer ću ti iskreno reći da niko više neće smatrati da si dovoljno lep da tebi piše odu. Naročito ako uzmemo u obzir veličinu tvog zraka mesečine.“

Ovo je izazvalo struganje nogu i novi nalet smeha. Na njen račun. Mija je osećala čegrtanje vazduha u grlu. Sva je prilika bila da je to bio samrtni ropac. Možda će umreti i oni će njeno telo pronaći baš na ovom mestu.

„Znaš da moraš upozoriti momke“, kazao je Oukerot. „Možda neki od njih sad razgovara s njom i nema pojma kako je ona lak slatkiš.“

Mija se ukrutila.

„Ako je takva u petnaestoj, kakva li će biti u dvadesetj?“,

„Nemoj se ni šaliti na taj način. Upropastio bi je“, rekao je Torn. „Ne smeš ni reć reći.“

„Poezija je dokaz očiglednog“, pobunio se Oukerot. „A i izgleda dro-ljasto. Sve ti jasno čim je vidiš. Većina devojaka sprema ima jabučice, a njene su trešnje više nalik na glavice kupusa!“

Glavice kupusa? *Glavice kupusa?*

Mija je prigušila još jedan jecaj. Na trenutak je nastupila tišina, dovoljno duga da Mija zamisli kako je Vander brani, kao vitez u blistavom oklopu. Kao režeći govori: *Umukni, Oukerote! Ona ne izgleda droljasto!*

To se nije desilo.

„Nema potrebe da izdajem upozorenja“, rekao je Vander odsečno. „Nema momka u ovoj kući koji bi se pomučio da razgovara s njom onako dežmekastom. Pozvana je samo zato što je moja majka povelala svog ljubavnika, a on je dovukao ovamo svoju kćerku. Ona je za žaljenje, eto to je.“

Eloiza Džejms

Za žaljenje je. I pritom je još i dežmekasta.

Prezirala ga je još i više zato što je bio u pravu: bila je dežmekasta. Druge devojke bile su visoke i vitke, ali je ona bila *sitnog rasta*, što je bio samo prezrivi način da se kaže da je niska.

I okrugla. On je hteo da kaže da je debela.

Bio je životinja, odvratna životinja.

Bes je korisna emocija. Bes sagoreva tugu i sramotu. Bes je naterao Miju da skoči na noge i iskoči iza sofe stegnutih pesnica.

I premda je znala šta misli o njenoj pesmi, i uprkos besu, pogled na Vanderu ju je snažno pogodio. Volela ga je suviše dugo da bi ostala ravnodušna na njegovu blizinu.

Već je bio visok i širokih ramena. U obrisima tela i snazi njegove vilice videlo se kakav će muškarac postati.

Odmerila ga je od glave do pete, izvila prezrivo usnu, a zatim na isti način odmerila i njegove prijatelje.

Torn je izgledao užasnuto, Oukenrot iznenađeno, ali je Vanderovo lice bilo bezizražajno. Sve ono što je mislila da je videla u njemu, sve one vrline koje je verovala da ima, gospodstvenu prirodu što joj se činila kao sušta suprotnost indiskrecijama njenog oca... pa, mora da je sve te karakterne odlike izmislila. Na njegovom se licu ništa nije moglo pročitati i očigledno na njemu nije bilo onoga što je želela da na njemu pronađe.

„Dakle“, rekla je, na svu sreću otkrivši da može smireno da govori. „Tri dečaka čija je mašta toliko odvratna da su kadri pronaći pohotljivost u budalastoj ljubavnoj pesmi.“ Otela je Tornu iz ruke izgužvani list papira i pocepala ga nadvoje. Zvuk je glasno odjeknuo u inače tihoj prostoriji. Pocepala ga je još jednom, pa još jednom, a komadiće bacila na pod.

„Možda i jesam od sebe napravila budalu što sam se zaljubila“, obratila se Vanderu, „ali ti nemaš prava da me zbog toga ismevaš. Znaš li da sam bila dovoljno budalasta da pomislim kako si ti džentlmen, za razliku od...“ Zaustavila se. Njen otac je njen otac, ma koliko grešan. „Trebalo je da znam da to nije slučaj“, dodala je. „Kažeš da sam ja kći mog oca. Pa, ti si, lorde Brodi, očigledno na tvoju majku.“

Torn je, njoj sleva, krenuo da se pobuni, ali ga je ona prostrelila pogledom i on je učtao.

Vander ju je samo gledao. Zašto nikad pre nije primetila da su ove prelepe oči hladne i nemilosrdne?

Četiri noći sa vojvodom

„Sada ću ja sa mojim glavicama kupusa otići u salon“, rekla je visoko podignute glave, premda joj je bio potreban svaki gram snage volje da je tako drži. „Ako biste mi ukazali učtivost i zadržali se ovde petnaest minuta, pronaći ću oca i otići.“

Nijedan od njih nije izgovorio ni reč, pogane kukavice.

Još nešto joj je palo na pamet. „Štaviše, ne bih se udala ni za jednog od vas“, rekla je trudeći se da zvuči što je prezrivije moguće, „čak ni iz očajanja! Pa ni da ste jedini muškarci u Engleskoj!“

Poglavlje 1

Trinaest godina kasnije

*Iz kancelarija Izdavača Brendija, Baknela i Bendala
27. avgust 1800.*

Draga gospođice Karington,

Pišem vam s namerom da upitam za izgleda za prispeće vašeg novog romana. Kao što znate, nadali smo se da ćemo primiti rukopis pre nekih šest meseci. Svi mi duboko saosećamo s vama u pogledu tragične smrti vašeg oca i brata pre godinu dana. Ali nemarno bi s moje strane bilo kad vam ne bih rekao da se u našim kancelarijama gomilaju pisma u kojima čitaoci odreda mole da se objavi sledeći roman gospođice Lusibele Delikose. Vaš naslov, „Lik anđela i srce đavola“, pokazao se toliko primamljiv da pretplate već prevazilaze prodaju vaša dva prethodna romana zajedno. Sa dubokim poštovanjem i u iščekivanju povoljnog odgovora,

*S poštovanjem
Vilijam Baknel*

P. S. Šaljem vam najnoviji roman gospođice Džulije Kviplet. Verujem da ste rekli da još niste čitali njena dela i uvereni smo da će vam biti po volji.

4. septembar 1800.

Raderfordski park

Seoski posed vojvode od Pindara

Četiri noći sa vojvodom

Mija nije želela da to prizna, ali je drhtala kao jedna od njenih junakinja. Obično je ona svoje sirote gospe stavljala u smrtnu opasnost, na obalu ledene vode na primer, u begu od pohotnog zemljoposjednika, pri čemu su joj žalosno popuštala kolena, a tanane ruke podrhtavale.

Njeni čitaoci su očekivali smrtnu opasnost, sa velikim slovima.

Ona bi sama rado odabrala da skoči niz vodopad umesto ovog poniženja koje ju je čekalo.

Njene ne tako tanane ruke su podrhtavale, pa ih je skupila u pesnice posmatrajući kako sluga objavljuje njeno ime. Vanderov batler – ili, precizna da bude, batler vojvode od Pindara – pogledao ju je očigledno iznenađen što je mlada dama stigla bez pratilje.

Da li se snažno poniženje računa kao smrtna opasnost?

Ne, da je moguće umreti od sramote, ona bi do sada već svakako bila mrtva. Preživela je onaj sramni incident sa čitanjem pesme u Vilijsovoj biblioteci pre mnogo godina, zatim je podbacila i na bračnom tržištu, samo da bi doživela još gore poniženje: pre mesec dana je ostavljena pred oltarom.

Istina je bila da je ona kao autor uvek bila blagonaklona prema svojim likovima. Smrtna opasnost nikad nije podrazumevala ostavljanje pred oltarom. Štaviše, njene junakinje su, zahvaljujući vitkim, tanušnim telima, stalno bezbedno uspevale da otplutaju nizvodno jer su bile suviše lagane da bi potonule. Jedan drugi autor kog je poznavala jednog od svojih likova ostavio je da ga do smrti isključaju golubovi. *Golubovi?*

Ne i u Lusibelinom romanu!

Njeni čitaoci znali su da u njenim romanima neće biti krvožednih ptica i da niko nikoga neće ostaviti pred oltarom. Nikad nije terala nijednu od svojih junakinja da nekome nudi brak, a ponajmanje jednom vojvodi.

Gospoda su padala na kolena pred njenim junakinjama, nisu one padale na kolena pred njima. Bio je to veoma strog zahtev žanra. Sam bog zna da bi Lusibela Delikosa sebe dovela u veliku opasnost kad bi razočarala čitaoce: bujica gnevni pisama pokuljala bi na vrata njenih izdavača ako bi ona neku od junakinja izložila poniženju kakvo se sama spremala da doživi.

Ali bar nije, podsetila je sebe Mija, pala pred Vanderom na kolena.

Ona je vladala situacijom.

Ona je imala kontrolu.

Pre nego što je stigla da se predomisli, duboko je udahнула, pružila ogrtač batleru i prošla pored njega u jutarnji salon. Mija je kao devojičica mnogo vremena provela na ovom vojvodskom seoskom posedu, s obzirom

na nekoliko decenija dugu *ljubavnu avanturu* pokojne vojvotkinje i njenog oca, i znala je kuda ide.

I premda su glavni junaci te drame – njen otac i Vanderova majka – preminuli, činilo se da se u vlastelinskoj kući ništa nije promenilo. Svaka horizontalna površina i dalje je bila prepuna figurica životinja, dokaza opčinjenosti koju je pokojna vojvotkinja gajila prema sitnim stvorenjima.

Okrenula se batleru. „Molim te da obavestiš njegovo gospodstvo da će moja poseta biti veoma kratka.“

„Proveriću da li njegova milost prima posete“, rekao je i otišao.

Vander će je primiti? Kako bi mogao da odbije da je primi, s obzirom na odnos njihovih roditelja? Zdrav razum podsetio ju je da bi upravo iz tog razloga mogao odbiti da je primi.

Prišla je bliže da pogleda staklenu menažeriju na polici iznad kamina. Jednorog je ostao bez roga, ali su sve životinje i dalje bile tu, nemo zaustavljene sa podignutom šapom i razmahanim repom – neke sa malim životinjskim porodicama, kao da su se uparile i namnožile dok je kuća spavala.

Ali nije mogla da se usredsredi na malu staklenu spiralu, punoglavca, koju je uzela u ruke. Osećala je nesvesticu kao da joj korset steže grudi i ne dozvoljava joj da diše pri pomisli na ono što je čeka – od pomisli na bračnu ponudu. Pre mnogo godina, kad se Vanderu u lice zarekla da se nikad neće udati za njega, u njegovim očima videla je sjaj veselja.

Šta ako sad prasne u smeh?

Nije bila izvanredna lepotica, prefinjena, inteligentna... nije čak imala ni bogatstvo. Ko je još čuo da neka sasvim neugledna devojkica zaprosi vojvodu?

Mija je duboko udahnula. Nije ona došla da moli vojvodu da stupi u brak s njom. To bi bilo bedno. Došla je da ga *ucenom* natera da se oženi njom, što je bilo sasvim drugačije.

Smelije. Opasnije.

Sablažnjivije.

Trebalo bi da se pretvara da se ovo ne dešava njoj, već jednoj od njenih junakinja, onako kako se pretvarala u vezi sa gotovo svim ostalim. Već je bila dovoljno uvežbana u posmatranju svog života sa strane. Redovno je časkala sa gospodom kojoj je očigledno bilo dosadno, istovremeno u glavi preinačujući taj razgovor u situaciju u kojoj njena bajkovito idealizovana verzija te muškarce ostavlja zanemele od žudnje za njom.

Kod kuće bi ovu scenu zapisala baš onako kako ju je u glavi zamislila – dala bi sebi ljubičaste oči i tanak struk. Ponekad je ostajala budna čitavu

Četiri noći sa vojvodom

noć opisujući avanture neke od svojih junakinja, toliko pristojne devojke, poslušne i toliko čista srca da su samo najpronijcljiviji čitaoci primećivali da je ona i prilično inteligentna.

U Mijinom slučaju je situacija bila sasvim obrnuta, muškarci su primećivali da je Mija inteligentna, ali se činilo da ih to odbija.

Da je život oponašao njene romane, Vander bi ušao u prostoriju i nakon samo jednog pogleda počeo toliko strastveno da joj se udvara da ona ne bi imala potrebe da pokreće neprijatno pitanje ucene.

Plave oči bi mu planule posesivnim žarom. Do kraja života bi njegova milost žalila za onih trinaest godina koje je mogao provesti s njom, ali koje je izgubio zbog svog nezrelog i bezosečajnog mladalačkog slepila. Gorko bi se grizao zbog svojih okrutnih uvreda.

Nažalost, to je bilo nadasve malo verovatno. Prema Mijinom iskustvu, ljudi se nikad nisu kajali zbog oštroumnih uvreda, ma koliko one zabojele onoga na čiji su račun upućene.

Do dana današnjeg je mrzela kupus. I Oukenrota.

Obuzela ju je neka čudna oduzetost. Ona, Emilija Gvendolin Karington, spremala se da prisili jednog vojvodu da se oženi njom. Usedelica u dvadesetim godinama koja nije imala ni ljubičaste oči ni tanak struk spremala se...

Nije to bio koristan tok misli.

Mora prestati da drhti. Prosidba nije bila iz lične koristi. Niti je trebalo da potraje neki duži period. Bilo joj je potrebno da se Vander oženi njom samo formalno, najduže na jednu godinu. Bio je to jedini način da preuzme starateljstvo nad bratancem, Čarlsom Volasom.

Bratanac? Na mnogo načina, i to važnih, Čarli je praktično bio njen sin. Njeno dete.

Duboko je udahnula. Žene su skakale sa paluba velikih brodova da bi spasle decu palu preko ograde. Borile su se sa tigrovima i divljim veprovima.

Šta je jedan vojvoda u poređenju sa zveri što proždire ljude? Čula je da neka stvorenja imaju tako dugačke zube da ih je moguće izdubiti i koristi kao kutlaču za supu.

Dobro.

Nezgodna je bila u tome što je gospodin Plamer, njen pravni zastupnik, bio izričit u zahtevu da vojvodu ne obavesti o razlozima prosidbe, jer će je u tom slučaju njegova milost sigurno odbiti.

Kad bi se oženio njom, vojvoda bi ne samo preuzeo starateljstvo nad jednim malim dečakom već bi stekao i kontrolu nad izuzetno velikim imanjem

Eloiza Džejms

koje se nalazilo odmah pored njegovog, što bi ostalom plemstvu izgledalo krajnje sumnjivo. Njihov brak bi bio *cause célèbre* čak i da se ne uzme u obzir skandal koji su izazvali njihovi roditelji: Vander će, bez sumnje, morati da se suoči sa tužbom za krađu poseda koju će protiv njega podići Čarlijev ujak, brat dečakove majke, ser Ričard Magruder.

Vander – njegova milost, vojvoda od Pindara – bio je samo još jedan površan, privilegovani, budalasti muškarac, podsetila je sebe. Nije bio tigar sa zubima od kojih mogu da se prave varjače.

Može ona ovo.

Mora ona ovo.

Poglavlje 2

Beleške o romanu „Lik anđela i srce đavola“

Junakinja je vitka, nežna, tanana... kako još može da se kaže da je mršava? Neobično lagana za nekoga ko zapravo doručkuje.

Toliko poželjna da je junak ostao nem od samog pogleda na nju. Plave oči, plava kosa, sve je na njoj delikatno.

Čipka da bude u modi? Pletilja čipke. Istražiti kako se čipka pravi. Kalemovima?

Prvi prizor, junak je na kolenima. Na kiši.

U blatu.

Svakako u blatu.

„Vaša milosti, izvesna gospođica Karington želi da razgovara s vama.“

Vander na trenutak nije imao pojma ko je ona, a zatim je shvatio da to mora da je Mija, nesrećna pesnikinja. Potpuno izbegavanje uglađenog društva koje je zamenio štalama značilo je da je nije video godinama.

„Da li je nagovestila razlog posete?“

„Nije, vaša milosti. U jutarnjem salonu je, ukoliko želite da razgovarate s njom, ili možda želite da je obavestim da ste trenutno zauzeti. I ako smem da dodam da je došla bez pratnje. A vaš pravni zastupnik vas čeka u biblioteci. Čeka vas već neko vreme i počinje da gubi strpljenje.“

Koliko može da se seti, Miju je poslednji put video prilikom one prokletog neprijatne situacije kad su imali petnaest godina.

Šta li joj je, dođavola, na pameti, kad dolazi rano ujutro kod njega u posetu, i to bez pratilje? Zašto je uopšte došla?

„Idem do gospođice Karington“, odlučio je i krenuo prema spavaćoj sobi. Dugovao je pesnikinji ovaj prijem, ako ni zbog čega drugog onda zato što je u onoj situaciji trebalo bolje da se postavi. Sama pomisao na taj događaj terala ga je da malčice zadrhti. Bio je glup i mlad, ali ipak – poneo se kao magarac.

Vander je sišao niz stepenice nameštajući manžetne. Mijino ime mora da je kao i njegovo bilo razvučeno po blatu nakon smrti njihovih roditelja pre godinu dana. Nije bilo načina da se prikrije činjenica da je vojvotkinja od Pindara umrla u postelji sa lordom Karingtonom. Čitava Engleska je znala za neispravni odžak koji je doveo do njihove smrti: ovaj blesak skandala bacio je u senku smrt još osmoro nesrećnika koji spavali u istoj krčmi – a na tom spisku su se našli i Mijin brat i snaha, ako se dobro seća. Mora da je to za nju bila jeziva godina.

Baš kad je stigao do poslednjeg stepenika, njegov pravni zastupnik, Grig, iskočio je iz biblioteke i prišao mu. Vander umalo nije glasno zaječao dok ga je slušao. Izgleda da je ser Katbert dao ishitreno obećanje da će finansirati arheološku ekspediciju na Ande.

A kako je jedini izvor prihoda njegovog strica bilo izdržavanje što mu je Vander obezbeđivao, a koje je Stameni žurno trošio na baršunaste kapute i boce vina, ser Katbert nije bio u mogućnosti da obećanje i ispuni. Činilo se da je Stameni taj problemčić rešio tako što je napisao poruku u kojoj je obećao da će vojvoda od Pindara podržati ekspediciju.

Moraće reći Stamenom da su njegova sredstva vezana u štalama i da ne može u ovom trenutku da finansira ekspediciju na Ande. Kad bolje razmisli, nikad neće moći da je finansira.

Ono čega se sećao bilo je da je Mija Karington imala buc masto lice i veličanstvene grudi.

Nakon ovih godina koje su prošle, lice joj se istanjilo. Grudi su verovatno i dalje bile na mestu, ali je nosila neku turobnu haljinu od domaće vune koja je skrivala sve od brade nadole. Izgledala je kao misionarka. Možda je to i postala?

Osetio je nalet saosećanja. Njeno naginjanje veri, ako je to bilo u pitanju, verovatno je bila reakcija na besramno nepoštovanje svete institucije braka koje su pokazali njihovi roditelji. Premda, ako je došla da pokuša da ga preobrati...

„Vaša milosti“, rekla je i spustila se u kniks. „Veoma mi je milo što vas ponovo vidim.“